

Irina a kocsiból kiszállva int búcsút édesapjának, majd sétál be az intézetbe. Drága szőrmebundájában és értékesnek tűnő ékszereiben igen kitűnt a sok beteg közt, ahogy besétált a recepcióra. Egy idősebb ápoló fogadta a nőt, aki szívélyesen követte őt. Az ápoló a szobájába vezette egyből, ahol egy kissé komor arckifejezésű fiatal kisasszony feküdt a másik ágyban. Irina illedelmesen köszönt, majd a táskáját az ágyára tette; a rideg lányka szóra nyitotta a száját: – Mondd, te miért vagy itt? – kérdezte rezzenéstelenül. A nő elmosolyodott kedvesen, majd válaszolt: – Mánia... - mondta, majd pakolt tovább. Egy pillanatra megállt, és megszólalt: – Mi is a neve? – Fiona – felelt a hölgy. Irina csak bólintott, és folytatta tevékenységét. Fiona halkán visszakérdezett: – És téged hogy hívnak? – A nő épp válasza nyitotta a száját, mikor egy fehér köpenyes fiatal ember kopogott a szoba ajtaján, és kinyitotta azt. – Irina Mironova, jöjjön velem – szól mély hangon az úr. Irina letette holmijait és követte a férfit. Az illető egy kis tapétázott váróterembe vezette, ahol rajta kívül csak egy középkorú férfi ült. Az illető, ki odakísérte, hirtelen megszólal: – Várjanak a doktor úrra – mondta közömbösen, majd elsétált. A mellette ülő férfi elmosolyodik, és megszólal: – Kisasszony, maga oly fiatal, miért vesztegeti itt az idejét? – kérdezi az úr. Sóhajt egyet a nő, és hangot ad gondolatainak. – Bár ne itt lennék, viszont szeretnék jobban lenni, tudja, én bejártam Európát, mindegyik neves operában felléptem a Scalától a Bolsojig... és azért vagyok, mert nincs más választásom – válaszolta Irina.

A férfi kíváncsian rászégezte két szemét, és így szólt: – Már miért ne lenne választása, kisasszony? Ön előtt még ott az élet bőven... – Hirtelen Irina a szavába vágott: – Apám miatt, tudja, ő egy nagyon szigorú férfi. – Az úr csak legyintett. – Ugyan, tudja mit, jöjjön velem, önnek most nem terápia kell – mondta, majd fogta Irina kezét és az épület kertjébe rángatta a hölgyet. Ott egy tölgyfa alá ülve belekezdett a beszédébe az úr. – Önnek kaland kell, nem bezártság. Figyeljen, – mondta, és elővette a füzetét, melyben képek voltak. – Nézze, ez pont hat éve készült, 1939-ben. Az ott az akkori feleségem, ő volt a hetedik hitvesem, kicsit magára emlékeztet – mondta a férfi, miközben egy kósza aranytincset Irina füle mögé helyezett. Irina finoman elkuncogja magát, majd így felel: – Maga igen jól tudja a hölgyeket levenni a lábukról ezek szerint. Megtudhatom a becses nevét, aki engem is próbál levenni a lábamról? – kérdezi, és mosolyog bájosan. Az úr arcán kiül a kacér mosoly. – Jörg Kraus, és kegyed? – érdeklődik Jörg. – Én Irina Mironova vagyok, uram. – Jörg bólint. – Irina ... - mondja, és valamit lejegyzetel a füzetébe. Pillanatokkal később feláll, majd ismét megszólal: – Irina, most mennem kell, mielőtt nagyobb bajt okozok, este, ha úgy gondolja, én ugyanitt leszek, látogasson meg – mondta derűs arccal.

Aznap éjjel a telihold bevilágította a kertet, csodaszép holdfényes éjszaka volt. A két beteg a nyugodt éjszakai csöndben találtak vigaszt. Ahogy megosztották egymással történeteiket, terheik könnyebbé váltak, Irina óvatosan mesélt életéről, hiszen félt a férfi ítéletétől. Viszont amint látta, hogy megértés köteléke virágozott ki köztük, jobban megnyílt az úrnak. Ahogy tovább osztották meg egymással nyűgjeiket és gondolataikat, és az este csak múlt és múlt, a kert szentély lett, hol fájdalomk egy pillanatra feledésbe merültek.

Ahogy a napok hetekké váltak, Irina és Jörg a manipuláció és a bizalom kényes táncba kezdtek, minden egyes interakció gondosan koreografált előadás volt, minden szavak és gesztusok mögött rejtett indítékok lappangtak. A pszichiátria az ő színpadjukká vált, ahol Jörg mozgatta a szálakat, és Irina vakon követte őt, a többi beteg csupán nézője volt egy számukra érthetetlen színdarabnak. Jörg mindenre ráveszi a hölgyet, aki bizalmasan követi őt. Mindezt a naplójába lejegyzi, és tanulmányozza Irinát, minden bizalmas információt leírt, amit eddig a nő elmesélt neki.

Egyik este Irina épp Jörg szobájába tartott, mikor látta, hogy Jörg dolgai már nem voltak a szobájában, megkérdezte szobatársát, ki elmondta, hogy Jörg ma délután megszökött.

Irina teljesen összetört, ahogy megtudta, hogy elszökött Jörg, és így itt hagyta. Érzelmek keveredtek; többek közt szomorúság és aggodalom. Nyugtalan volt és zavart, ahogy teltek a hetek, már két hónapja kezelték bent, az eltelt idővel Jörgöt még mindig nem tudta elengedni, és minden nap gondolt rá.

A mai napon engedik ki Irinát, hideg tavaszi nap volt, Irina próbálta gondolatait elterelni Jörgről, és próbált arra gondolni, hogy hazatérhet. Az épület előtt már a nő apja várta őt mosollyal az arcán. Irina felvette a csomagját, és egy nővér kísérete mellett ahogy kilépett, apja mellé lépett, az édesapja; és átölelte, majd besegítette a járműbe, és Irina lakására mentek.

Mióta kiengedték, eltelt nyolc hónap, Irina családjából egyedül édesapja nem távolodott el. Családi összejöveteleken rokonok közt ő volt a fő téma. Épp hideg decemberi napok voltak, a karácsony közeledtével a nő családja és hozzátartozói összegyűltek, Irina épp az utcán ballagott a hóesésben édesanyjával. Egyik pillanatban a hölgy megtorpan egy kirakat előtt, és megpillant egy könyvet, melyen Jörg neve szerepelt „szőke hazugságok” címen. Kíváncsiságát felkelti, majd megveszi azt. Anyja kint várt rá fagyoskodva az üzlet előtt, és sürgette őt. Pillanatokkal később sétáltak tovább a havas utcákon.

Később, az este nyugalmaiban Irina elővette a könyvet, és olvasni kezdte, minél többet olvasott belőle, annál tisztább lett neki az egész dolog, hogy a könyv róla szól. Irina rájött, hogy mindazt, amit Jörgnek mondott, a kis füzetébe jegyzetelte le, majd elemezte ki, és leírja, hogy játszadozott a fiatal nővel mennyire befolyásolható volt. A könyvet még aznap éjjel ágya alá rejtette.

Egy héttel az eset után Irina épp a leveleket hozta fel, mikor látta, hogy Jörg neve szerepelt az egyik levélen mint feladó. Gyorsan kibontotta, majd elolvasta, a levélben ez állt: „*Drága Irina, tudom, hogy valószínűleg csalódást okoztam azzal, hogy szó nélkül eltűntem; és hogy rejtett szándékkal közeledtem feléd. Ne hidd, hogy nem számítottál sokat nekem a kis idő alatt. Fontossá váltál számomra, de a munkám még fontosabb. Tudatában vagyok annak, hogy ezek a szavak nem sokat érnek, főleg a történetek után, remélem, egy nap meg tudsz bocsájtani vagy elfelejteni.*”

Üdvözlettel: Dr. Jörg Kraus

A nőben sok megválaszolatlan kérdés fogalmazódott meg, melyekre csak akkor kaphat választ, ha találkozik a férfival. Eszébe jutott, hogy hol találkoztak minden nap, a pszichiátria kertjében és az a mögötti tónál. Minden nap elment a nő a tó partjára, és várta Jörgöt, de mindhiába, hisz a férfi sose jött el.